ОБЩИНА СУХИНДОЛ

ДО
ОБЩИНСКИ СЪВЕТ
СУХИНДОЛ

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ОБЩИНА СУХИНДОЛ
ул. "РОСИЦА" № 106
Рег. № 05.00-28
от 11.02.2025 год.

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ОБЩИНСКИ СЪВЕТ СУХИНДОЛ
Рег. № РЗ-01-10-24
от 11.02.2025 год.

ПРЕДЛОЖЕНИЕ

от инж. Пламен Димитров Чернев
кмет на община Сухиндол

УВАЖАЕМИ ОБЩИНСКИ СЪВЕТНИЦИ,

На основание чл.21, ал.1, т. 22 от Закона за местното самоуправление и местната администрация, в изпълнение на чл.40 и чл.44 от Наредбата за символите, почетните знаци, отличията и почетните звания в Община Сухиндол

ПРЕДЛАГАМ:

Общинският съвет Сухиндол да вземе следното РЕШЕНИЕ:

Удостоява със званието "Почетен гражданин на град Сухиндол" Иван Трифонов Мънков - посмъртно.

инж. ПЛАМЕН ЧЕРНЕВ
кмет на община Сухиндол

Заличени лични данни,
съгласно Общия регламент
за защита на личните данни
(Регламент (ЕС)2016/679)

МП/

БИОГРАФИЧНИ ДАННИ

Иван Трифонов Мънков е роден в град Сухиндол на 6 ноември 1933 година.

Баща му е Трифон Неделчев Мънков, а майка му Василка Кръстева Мънкова.

В ученическите си години Иван учи в училище „Климент Охридски“ в гр.Сухиндол. Още от ранна детска възраст проявява интерес към музиката, а в гимназията се ориентира към тромпет. В този период е под наставленията на Крум Русев, който му споделя тънкостите в свиренето на тромпет.

След завършването си става читалищен деец в читалище „Трезвеност“, като в този период свири главно оперети. По-късно личното му познанство с известния Дико Илиев, допълнително засилва любовта му към духовата музика и затвърждава решението му да създаде градски духов оркестър.

Не след дълго Иван Мънков събира свой духов състав от девет души, с който свири по всякакви поводи в Сухиндол и околията, разширявайки репертуара на оркестъра с българска фолклорна музика, нови аранжименти на известни песни и фолклорни „ китки“. Сухиндолският духов оркестър под негово ръководство участва неколкократно в международни фестивали на духовите оркестри. Колегите му в оркестъра по онова време са Боян Николков- кларинет и саксофон, Стоимен Първанов- саксофон, Стойко Попов- баритон, Иван Душков- баритон и Васил Пайков- тромпет, Русчо Анев- тъпан и барабан, Исин Башлиев- барабан и тъпан, Иван Пайков- кларинет и други.

Успоредно с тези негови занимания Иван Мънков свири и към Павликенкия духов оркестър, където допринася със своя опит и вещина.

До края на живота си Иван Мънков ръководи Сухиндолския духов оркестър, като за своя стаж в гр. Сухиндол, към читалище „Трезвеност“, има изсвирени над 1100 броя сватби и 53 броя честванията на Трифон Зарезан.

ОБЩИНА СУХИНДОЛ

ДО
ОБЩИНСКИ СЪВЕТ
СУХИНДОЛ

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ОБЩИНА СУХИНДОЛ
ул. "РОСИЦА" № 106
Рег. № 05.00-29
от 11.02. 2025 год.

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ОБЩИНСКИ СЪВЕТ СУХИНДОЛ
Рег. № Р29-01-10-25
от 11.02. 2025 год.

ПРЕДЛОЖЕНИЕ

от инж. Пламен Димитров Чернев
кмет на община Сухиндол

УВАЖАЕМИ ОБЩИНСКИ СЪВЕТНИЦИ,

На основание чл.21, ал.1, т. 22 от Закона за местното самоуправление и местната администрация, в изпълнение на чл.40 и чл.44 от Наредбата за символите, почетните знаци, отличията и почетните звания в Община Сухиндол

ПРЕДЛАГАМ:

Общинският съвет Сухиндол да вземе следното РЕШЕНИЕ:

Удостоява със званието "Почетен гражданин на град Сухиндол" Христо Пенков Енчев - посмъртно.

инж. ПЛАМЕН ЧЕРНЕВ
кмет на община Сухиндол

Заличени лични данни,
съгласно Общия регламент
за защита на личните данни
(Регламент (ЕС)2016/679)

МП/

Биографична справка на ст. н. с. II ст. Христо Пенков Енчев

Христо Пенков Енчев е роден на 7 август 1910 г. в град Сухиндол. Той е първороден син в семейството на учителя Пенко Енчев и потомствената лозарка Леса Димитрова. Със своето трудолюбие те възпитават от ранна възраст у малкия Христо любов към земята. На 16 години баща му умира, а след още две години загубва и майка си. Останал без родители, Христо става глава на семейството и поема грижите за по малките си брат и сестра и самотната си възрастна баба. Двамата с нея поемат домакинството, а той и работата на полето и се зареждат дни на учение и труд. Той се отличава с буден ум и е отличен ученик. Завършва шести клас в сухиндолската непълна гимназия, след което се записва в педагогическото училище в град Севлиево и него завършва с много добър успех. Явява се на приравнителен изпит на в Априловската гимназия в Габрово, който издържа също с отличен. През 1930 г. Христо Енчев завършва средно образование и се записва за студент в Софийския университет да следва агрономство. Дипломира се през 1935 г. със специалност „Лозарство“, след като е практикувал учебен стаж в Околийското агрономство на град Севлиево.

Трудовата му биография започва като учител в Зимното земеделско училище в с. Мекиш -Тенча. А по-късно работи в Лозарската опитна станция на град Плевен, където се занимава с изследователска работа. Христо Енчев е бил и директор на Държавните земеделски училища в селата Жельо войвода и Върбовка. Следва период на отбиване на редовна военна служба. След завръщането си от казармата той постъпва на работа в родния Сухиндол като агроном. С идването си въвежда изкуствените торове за торене и слънчогледовото кюспе за фураж на домашните животни. Неща непознати за района до неговото завръщане, които са допринесли за подобряване на качеството на селскостопанската реколта. В Сухиндол Христо Енчев е контролирал производството на облагородените вкоренени лози. След 1944 г. е избран за председател на Държавната комисия за изселване и настаняване на жителите на селата Горско Косово и Бара, които остават в чашката на язовира на новостроящия се язовир на река Росица „Александър Стамболийски“. Работил е и като председател на клона на Популярна банка в Сухиндол, на Водния синдикат на Поземлената комисия, на Лозарското дружество, основано през 1920 г. от големия сухиндолски деятел Марко Вачков и е отговарял за общежитието, в което са настанени 80 югославски деца. Той дава идеята и подписва договора за построяването на Комбинат с фурна, сушилня, баня и пералня, с които се облекчава значително труда и грижите на сухиндолската жена - домакиня, майка и труженичка на

нивата и лозето. Тази голяма придобивка за селото е най-големият селски комбинат в страната, изграден с прякото участие на сухиндолци. През трудната 1947 година, когато минусовите температури унищожават гроздовата реколта, когато голямата суша лишава селските стопани от фураж за домашните животни, Христо Енчев загрижен за оцеляването на 600 породисти кобили успява да осигури 1 300 тона балирана слама, с която ги спасява от гладна смърт. Не само това добро е извършил Христо Енчев като председател на Популярната банка. Като такъв използва максимално възможностите на банката за добруването на своите съселяни. Чрез банката им доставя над 600 малки породисти прасенца от завод „Клементина" край Плевен за доотглеждане. Освен това той дава съгласието си млекарницата на банката да преработва млякото на местните животновъди и отчасти на тези от околните села. Банката, с незначителна печалба доставя ежегодно необходимите количества син камък за работата на лозарите, но в техен интерес.

През 1947 г. Христо Енчев е избран за секретар на Лозарския отдел в Общия земеделски професионален съюз и се премества на работа в София. След една година е поканен от министъра на земеделието Титко Черноколев да работи в Централното управление на Държавните земеделски стопанства. Тук започва да се занимава с организационна и административна работа. Отговорните му задължения са свързани с овощарството, зеленчукопроизводството, семепроизводсвото, хмелопроизводството и водното дело. Той спомага и за разширяване на площите и подобряване на отглеждането на лозовите маточници в страната и лично определя местата за създаване на нови.

През 1952 г. започва работа като директор на дирекция „Лозарство" в Министерство на земеделието и отговаря за изпълнението на 1058-то Постановление на Министерски съвет за развитие на лозарството и винарството в страната. Това е мащабна работа със стратегическа цел за увеличаване на площите с лозови насаждения и подобряване на сортовата листа. Във връзка с внедряване на новостите в нашето лозарство Христо Енчев многократно посещава Франция, бившия Съветски съюз, Унгария, Чехия, Словения, Румъния, Крим, Грузия Македония и други страни. Той има заслуги за създаването на много опитни полета на територията на страната, а през 1965 г. допринася и за това износът на десертно грозде от България да достигне 265 000 тона, надминавайки и най-големите лозарски страни като Франция, Испания, Аржентина и САЩ. По негово време като директор в Министерство на земеделието са произведени и са изнесени над 700 000 000 облагородени вкоренени лози и отново заемаме първо място в света. По темп на развитие и постигнати успехи в лозарството и винопроизводството България заема едно

от първите места в света. Той участва и в работата на Световната организация по лозарство и винарство в Париж.

През 1966 г. Христо Енчев е хабилитиран за старши научен сътрудник II степен за своите научни постижения. Оглавява и редакционната колегия на списание „Лозарство“, където публикува над 300 авторски специализирани статии. По късно работи и в Селскостопанска академия, където през 1975 г. се пенсионира.

През целия си професионален път Христо Енчев отдава много сили и труд за просперитета на лозарството и винопроизводството в България.

Той създава през 1937 г. семейство за пример с Иванка Бенева Енчева, с която имат 70 годишен брак и отглеждат две деца - момиче Лилия Енчева и момче - Пламен Енчев, от които има четирима внуци.

Умира в София през 2010 г. на 100 годишна възраст.